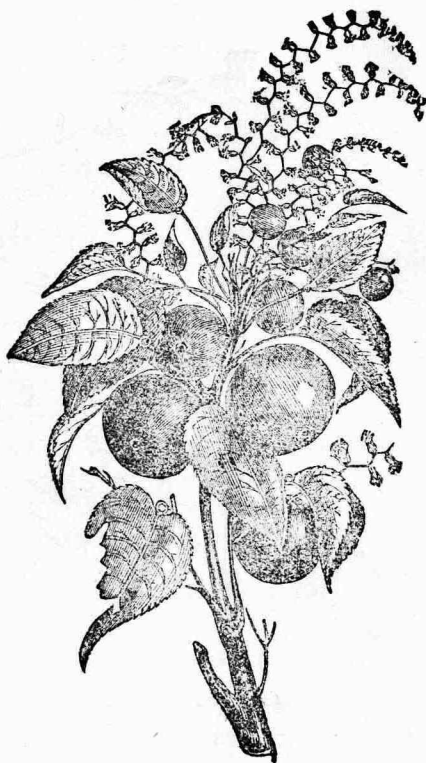

• ἀνακράζει· κωπηλατεῖτε πρὸς τὸν Πομπωριανόν.
• Ὁ Πομπωριανὸς ἦτον εἰς τὴν Σταβίαν· ὁ θεὸς μου
• τὸν εὕρισκε· τρέμοντα· τὸν ἐναγκαλίζεται, τὸν
• παρηγορεῖ, καὶ, θέλων νὰ ἐγκαρδιώσῃ ἐμπράκτως
• τὸν φίλον του, ζητεῖ νὰ λουσθῇ· κάθηται μετὰ
• ταῦτα εἰς τὴν τράπεζαν, τρώγει εὐθύμως, ἡ τοῦ-
• λάχιστον (πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν δεικνύει ὀλιγω-
• τέραν ἀφοβίαν) μὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς εὐθυμίας.

• Ἐν τούτοις, τὸ Βεζούδιον, εἰς τὸ βαθὺ σκότος,
• ἐφλογίζετο πανταχόθεν. — Τὰ ἐγκαταλειφθέντα
• χωρία καίονται, λέγει πρὸς τὸν λαὸν ὁ θεὸς μου,
• θέλων νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ· ἔπειτα, πίπτει εἰς τὴν
• κλίνην καὶ κοιμᾶται, ἐκκοιμᾶτο ὕπνον βαθύν, ὅταν
• ἡ αὐλὴ τῆς οἰκίας ἤρχιζε νὰ γεμίζῃ ἀπὸ στάλτην·
• αἱ ἐξοδοὶ ὅλαι ἐφράσσοντο. Τρέχουν πρὸς αὐτόν,
• τὸν ἐξυπνίζουν, σηκώνεται, εὕρισκε τὸν Πομπω-
• ριανόν, καὶ συσκέπτεται μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν περὶ
• αὐτόν περὶ τοῦ πρακτείου. Νὰ μείνουν εἰς τὴν οἰ-
• κίαν ἢ νὰ φύγουν ἔξω; Ἄν μείνουν, κιν-
• δυνεύουν νὰ τοὺς καταπλήσῃ ἡ γῆ, ἥτις εἰς διάφορα
• μέρη ἀνοίγει. Ἄν φύγουν, κινδυνεύουν νὰ τοὺς φο-
• νεύσουν οἱ λίθοι. Προτιμοῦν τὸ τελευταῖον, ὁ λαὸς;
• ἀπὸ φόβου, ὁ θεὸς μου ἀπὸ πεποίθησιν.

• Ἐξέρχονται λοιπὸν ἀμέσως ἀπὸ τὴν πόλιν, καί,
• προφυλαττόμενοι, σκεπάζουν τὰς κεφαλὰς μὲ
• προσκεφάλαια. Εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ μέρη ἀνέτελλεν
• ἡ ἡμέρα· ἀλλ' ἐκεῖ ἦτον ἀκόμη νύξ, νύξ φρικώ-
• δης· μόνον τὸ φλογερὸν σύννεφον τὴν ἐφώτιζεν. Ὁ
• θεὸς μου ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν παραλίαν,
• μολονότι ἀγρία ἦτον ἀκόμη ἡ θάλασσα. Κατα-
• θαίνει, ζητεῖ ὕδωρ νὰ πῇ, προστάσσει νὰ στρώ-
• σουν σινδόνιον, καὶ ἀναπαύεται. Αἰρνιδίως, φλό-
• γες ζωηραὶ λάμπουν, προηγουμένης δυνατῆς ὁσμῆς
• θείου, καὶ τὸν ἀφύπνουν ὅλοι καὶ φεύγουν. Ὁ θεὸς
• μου, ἑσταζόμενος ἀπὸ δύο δούλους, σηκώνεται·
• ἀλλ' εὐθύς, ὁ καπνὸς τὸν πνίγει, πίπτει... καὶ
• ἀποθνήσκει... »

Ἱππομάνης.

μορφὴν μὲ μῆλον, ἐξ οὗ καὶ πολλοὶ ἀπατηθέντες ἀπωλέσθησαν. Ἐν γένει δὲ τὸ φυτὸν τοῦτο εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν, ἐνῷ διὰ τῆς θερμότητος καὶ τῆς ἀποξηράνσεως ἀποβάλλει πᾶσαν δηλητηριώδη δύναμιν. Εἶναι ἐν ἑκ τῶν μεγαλητέρων δένδρων τῶν Ἰνδιῶν.

MAMMIA AMERIKANH.

(Mammea Americana).

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

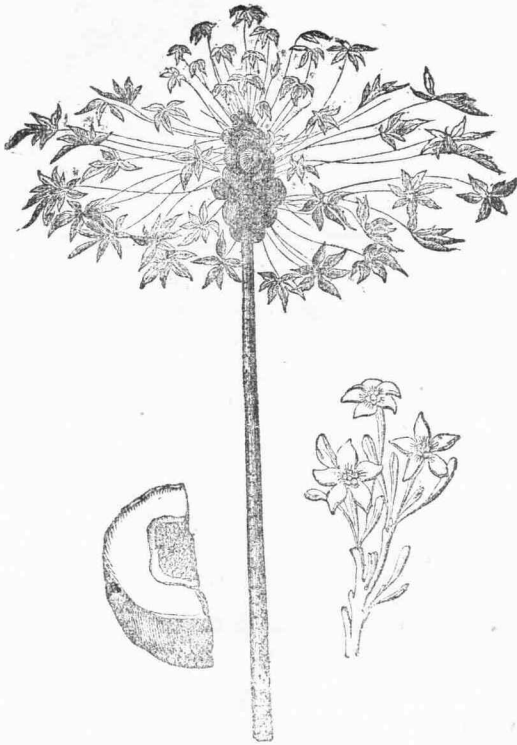
Ι Π Π Ο Μ Α Ν Η Σ.

(Hippomane Mancinella).

Τὸ φυτὸν, τὸ ὅποιον ἐνταῦθα εἰκονίζεται, καλεῖται Ἱππομάνης καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Εὐφορβιοειδῶν (Euphorbiaceae) τῆς Μονοοικίας Μοναδελφίας. Φύεται πρὸ πάντων εἰς τὰς δυτικὰς Ἰνδίας καὶ εἰς τινὰ ἄλλα μέρη ὅπου εἶναι γνωστότατον διὰ τὰς δηλητηριώδεις αὐτοῦ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι φαίνονται, κατ' ἐξοχὴν, εἰς τὰς ῥίζας καὶ εἰς γαλακτοειδῆ τινα ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ ἐκρέοντα ὀπὸν, μὲ τὸν ὅποιον, καθὼς καὶ μὲ τὸν ἐκ τῶν καρπῶν αὐτοῦ ἐκδιεσόμενον, λαοὶ τινες δηλητηριάζουσι τὰ βέλη των. Ὁ καρπὸς τοῦ Ἱππομάνους, ὅστις καὶ καρπὸς τοῦ ἄδου ὀνομάζεται, ὁμοιάζει ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, τὸ μέγεθος καὶ τὴν

Φυτὸν ἐγγώριον τῆς Ἀμερικῆς, ἔχον ὕψος τριακοντα μέχρι τεσσαράκοντα ποδῶν καὶ καθυπαγόμενον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Κομψόρων (Guttiferae) καὶ εἰς τὴν Παλυανδρίαν Μονογύναιαν τοῦ Αἰναιοῦ· εἶναι δὲ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν mammea Africana, ἥτις ὁμοῦς ἀπαντᾶται σπανιωτέρα εἰς τὴν Εὐρώπην.

Τὸ φυτὸν τοῦτο, πλὴν τῆς ὡραιότητος τῶν φύλων, διὰ τὸ ὅποιον καὶ κηπιέται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάλιστα ἐντὸς ὑελίνων οἰκιῶν καταλλήλως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατασκευαζομένων, διδίδει ἀξιολογώτατους καρποὺς τοὺς ὁποίους τρώγουσι καὶ ἐν φυσικῇ καταστάσει, μεταχειρίζονται δὲ καὶ πρὸς κατασκευὴν διαφόρων φηγμάτων καὶ γλυκυσμάτων. Ἐάνθη του μὲ τὰ ὁποῖα παρασκευάζουσι διάφορα πνευματώδη ποτὰ εἰσὶν εὐοσμώτατα. Εἶναι περιέργον ὅτι τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ τούτου διὰ νὰ ᾗναι γόνιμα πρέπει νὰ προμηθεύωνται ἀπὸ τὴν

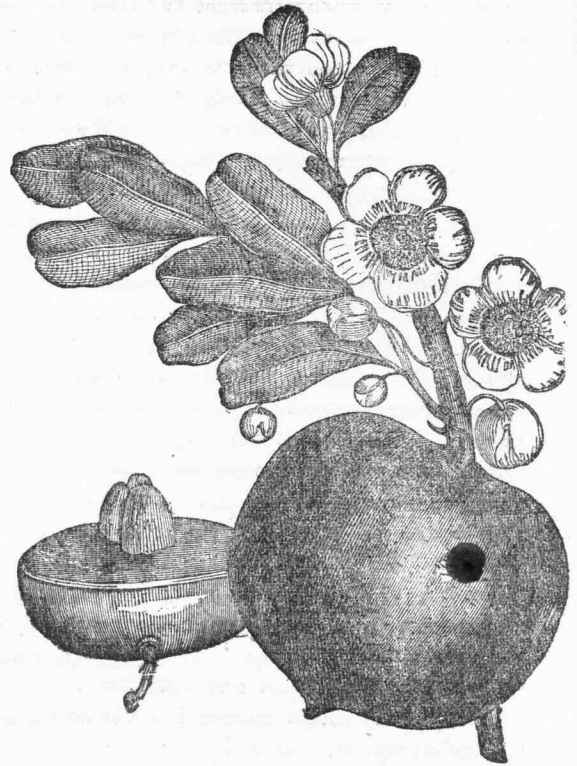
Μαμμία 'Αμερικανή.

εἰδιάν αὐτοῦ πατρίδα, ἐνῶ καὶ παραφυάδες ἐκείθεν μεταφερόμεναι, μόλις μετὰ παρέλευσιν 2 ἐτῶν ἀπὸ τῆς φυτεύσεως δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι. Παρατηρήθη ὅτι εἰς τινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, ἀειθαλὲς ὄν, οὐδέποτε κάμνει ἀνθῆ. Ἀπαιτεῖ πάντοτε θερμότητα εἴκοσι μέχρι τριάκοντα βαθμῶν, καὶ ὕδωρ ἄφθονον τὸ θέρος.

ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΔΕΝΔΡΟΝ ΤΗΣ ΓΟΥΪΕΝΑΣ.

(Crescentia Cujete.)

Τὸ δένδρον τοῦτο μετεφέρθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, φέται εἰς ὅλα τὰ θερμὰ ἐκεῖνης κλίματα καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Χοιραδοειδῶν (Scrofulariae). Ἀπὸ τὸν φλοιὸν τούτου κατασκευάζονται πολλὰ ἀγγεῖα, καὶ εἰς τὴν Ἀραβίαν φυλαί τινες, κάμνουν σχεδὸν ὅλα τὰ οἰκιακά των σκευὴ ἐξ αὐτοῦ καὶ μάλιστα τὰ τῶν φαγητῶν, τὰ ὅποια ἀφοῦ ποικίλως ἐξωτερικῶς γλύψουσι, χρωματίζουν αὐτὰ διαφόρως. Ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ ξύλον τοῦ φυτοῦ εἶναι χρήσιμον, ὥς πολὺ στερεόν, πρὸς κατασκευὴν καθισμάτων, κιθωτίων καὶ ἄλλων τοιούτων ἐπίπλων. Ὁ καρπὸς τοῦ ἔχων μέγεθος ὕδροπέπονος, χρησιμεύει καὶ εἰς τὴν ἰατρικὴν πρὸς κατασκευὴν σεραπίων ὠφελίμων εἰς τὰς νόσους τοῦ στήθους. Τὸ Κολοκυνθόδεγδρον τοῦτο

Κολοκυνθόδεγδρον τῆς Γουΐνας,

φυτεύεται εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ κλάδους καὶ φύλλα· εἶναι καὶ ἐν χρήσει εἰς τοὺς κήπους δι' ἀναδενδράδας. Τ. Δ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ἈΠΛΟΪΚΟΥ ἈΝΔΡΟΣ ΕΥΠΙΣΤΙΑ.

Χωρικός Ἀσσύριος ἔφερεν αἶγα νὰ τὴν πωλήσῃ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βαγδάτ. Ἐκάθητο ἐπὶ ὄνου, καὶ ἡ αἶξ τὸν ἠκολούθει, ἔχουσα κώδωνα κρεμάμενον εἰς τὸν λαιμὸν. «Θὰ πωλήσω τὸ ζῶον τοῦτο, ἔλεγε» καθ' ἑαυτὸν, τριάκοντα δραχμάς, καὶ, μὲ τὰ «χρήματα ταῦτα, θ' ἀγοράσω καθούκιον νέον, καὶ «φόρεμα εὐμορφον, τὸ ὅποιον θὰ ζῶσω μὲ ζώονην» μεταξωτήν. Τότε τὰ κοράσια τοῦ χωρίου μου θὰ «μὲ γλυκοκυττάζουν χαμογελῶντα, καὶ θὰ ἤμαι» ὁ κομψότερος νέος εἰς τὸ τῆξιον.» Ἐνῶ ἀπελάμβανεν οὕτω διὰ τῆς φαντασίας τὰς μελλούσας ἡδονάς του, τρεῖς πονηροὶ ἄνδρες τὸν εἶδαν καὶ ἐστοχάσθησαν πῶς νὰ τοῦ κλέψουν τὰ παρόντα πλούτη του. Προχωροῦντος αὐτοῦ βραδείως, εἰς ἐξ αὐτῶν ἔκοψεν ἐπιτηδείως τὸν κώδωνα ἀπὸ τὸν λαιμὸν τῆς αἰγῆς, καὶ τὸν ἐκρέμασε, χωρὶς νὰ τὸ νοήσῃ ὁ χωρικός, εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ὄνου· κλέψας δὲ τὴν αἶγα, ἀνεχώρησεν. Ὁ χωρικός, ἀκούων πάντοτε τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος, ἠκολούθει τὰς σκέψεις του χωρὶς νὰ συλλάβῃ τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν περὶ τῆς γενομένης εἰς αὐτὸν κλοπῆς. Συνέβη μετ' ὀλίγον